

egner sig til at fremmes, og i alt Fald er jeg bestemt af den Mening, at den i Skikkelse, hvori det foreligger, kan det paa ingen Maade vedtages. Men, mine Herrer, hvis dette er Tilfældet, kan det ikke nægtes, at den Erfaring, vi gjorde i forrige Session med Hensyn til det tilsvarende Forslag, var af den Natur, at den indeholder en Opfordring for os til at drage os til Winde, om vi virkelig ville lade os føre ind paa en Bane, som ligner den, vi forrige Gang gennemløb. Det vil være i det ærede Things Erindring, at Sagen i forrige Session havde den ganske eiendommelige Gang, at Lovforslaget, som det var indbragt, næsten lydløst gik gennem Salen ved første Behandling under en Udtalelse fra den daværende Regjering, som lod formode en Tilslutning eller ibetmindste ikke antyde det Modsatte. Sagen gik til 2den Behandling med et ganske overordentlig stort Fleertal, og skjøndt man altsaa muligen deraf kunde drage den Slutning, at den var velanbefalet hos Thinget, saa var dog det, som senere passerede, af den Art, at hvis en saadan Forventning var nær af Nogle og navnlig af Forslagsstilleren, blev den stærkt stuffet. Det vil nemlig erindres, at det meget betydelige Lovforslag, jeg troer paa en halv Snees Paragrapher, der med saa stort Fleertal og uden Modsigelse gik til 2den Behandling, ved denne vederføres en saadan Behandling, at der ikke blev Andet tilbage end en fuldkommen meningsløs Stump af en Paragraph, som man da sendte til 3die Behandling for at forsøge, hvad der kunde komme ud af den. Jeg troer, at en saadan Maade at benytte det private Initiativ i Lovgivningsager paa maa siges at være i allerhøieste Grad uheldig. Det kan neppe være Things Mening i nærværende Tilfælde at ville betræde den Vej, som jeg har antydet, at man gennemløb forrige Gang, og da jeg nu er af den bestemte Mening, at Forslaget saaledes som det foreligger og er indbragt, er ubrugeligt og maa undergaae aldeles væsentlige Forandringer, før der paa nogen Maade kan være Tale om, at det skulde vedtages, saa forekommer det mig, at der er en Opfordring for Thinget til at klare sig, enten om der overhovedet er Stemning for en alvorlig Prøvelse af det Spørgsmaal, som maa siges at være For-

slagets Kerne, eller om muligt Sagen stilles sig ligesom forrige Gang, at der ikke er nogen almindelig Stemning hverken i Thinget eller hos det høitærede Ministerium for at gjøre Forandring i den bestaaende Lovgivning, der er temmelig ny og for ikke lang Tid siden vedtagen gennem en Behandling paa Rigsdagen.

Jeg tillob mig at antyde, at jeg var af den Mening, at det Lovforslag, som her foreligger, er ubrugeligt, og jeg skal ganske kortelig motivere denne min Anskuelse. Lovforslaget kalder sig: „Forslag til Lov om nogle Ændringer i Tyndeloven af 10de Mai 1854“, altsaa Ændringer i den gjældende Tyndelov. Nu begynder Forslaget med en Bestemmelse i det første Punktum, der lyder ordret — maastee dog med en ganske ringe Forandring, men Meningen deraf er dog utvivlsomt den samme — som 1ste Punktum i § 59 i Tyndeloven af 1854; Sætningen er altsaa ligefrem udfreven deraf. Det forekommer mig derfor at være en aabenbar Modsigelse, naar man kalder denne Lov: en Lov om „Ændringer i en Lov“, naar dens første Sætning begynder med at affrive en selvstændig Regel, givet i en selvstændig Paragraph af denne Lov; dette er meningsløst. Det næste Punktum, hvor der staaer: „I selve Skudsmaalsbogen maa Husbonden hverken indføre noget Skudsmaal eller nogen anden Bemærkning end de foran nævnte“, er baade fuldkommen urigtigt og aldeles meningsløst. Det er meningsløst, fordi det antyder, at der kunde gjøres flere Bemærkninger, hvad der fremgaaer af Resultatet, at der ikke kan, og det er dernæst urigtigt, forsaavidt der er glemt, at det forbyder sig at være en Lov om Ændringer i Tyndeloven af 1854; men denne Lov har en § 58, der gaaer umiddelbart foran det første Punktum, der her er skrevet af, og hvori der indeholdes en anden Regel, om andre Bemærkninger, der kunne skrives i Bogen. Som bekendt staaer der i Tyndelovens § 58: „Enhver Husbond, som fæster et Tynde, er berettiget til at anføre i dets Skudsmaalsbog, fra og til hvilken Tid det er antaget i Tjeneste og for hvilken Løn“; ved Redactionen af Forslaget er det overseet, at den gjældende Lov indeholder en saadan Besøielse. Der bliver altsaa ikke mere end